

Invigningstal av utställningen Changing Geographies

Mia Rogersdotter Olofsson reflekterar över den pågående utställningen på MAN

Genom att jobba med lager, bjuds vi in till en värld där tid och rum tycks vara i ständig förändring. Människorna vi möter i bilderna, är ofta i arbete eller i en ritual. På en båt glider ett brudpar förbi genom landskapet, vagt framträder dem mot en gul himmel. På stranden står en kvinna i folkdräkt och blickar ut mot båtarna. Två exotiska fåglar flyger vid hennes axlar.

Genom att röra sig i rummet, mellan dessa bilder och berättelser, kliver vi in och ut ur traditioner och geografiska platser. Historierna rör vid varandra, det blir nästan som att bläddra i en bok. Mönstren i de exakt avbildade kläderna återkommer och påminner om varandra, våra likheter och olikheter har ingen gräns.

I ett kök står en grupp kvinnor från olika generationer och arbetar, mellan blickarna i rummet utbreder sig en familjehistoria där jag plötsligt ser min egen familj och min historia. Min farmor intill sin mamma. Min mormorsmor vid hennes mamma.

Konst kan ställa frågor, väcka nyfikenhet, problematisera. Konst kan ofta beröra något djupt och känslamt. Men den har också en förmåga att drabba en känslomässigt, helt utan förklaring.

Aleksandras arbete är minutiöst genomtänkt, hon lever med människorna i bilderna och gestaltar deras liv med en rättvis och likvärdig blick. Det kan nästan kännas som stillbilder ur filmer.

I detta återkommer frågor kring identitet, kulturarv och vårt kollektiva minne. Vad är det som finns kvar - vad bär vi med oss?

Vems blick har tolkningsföreträde över de människor som levt före vår tid?

Text: Mia Rogersdotter Olofsson

Foto: Krister Hägglund

Volym 2018-05-08